

Arrest

nr. 350 160 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 december 2025 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2026 met refertenummer 135889.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2024 wordt aan A.W.N., de vermoedelijke zoon van verzoeker, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 3 april 2025 diende verzoeker bij de Belgische ambassade in Caïro (Egypte) een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stelde dat hij de vader is van A.W.N.

1.3. Op 18 december 2025 heeft verweerder de afgifte van dit visum geweigerd.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar:

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging art. 10 §1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor dhr. [A.N.M.M.] geboren op [...]1968 van Jemenitische nationaliteit teneinde de vermoedelijke zoon, dhr. [A.W.N.M.] geboren in [...]2007 van Jemenitische herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat artikel 10, §1, al. 1, 7° van de vreemdelingenwet van toepassing is op de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Echter, indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45. Verder houdt de minister of zijn gemachtigde bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van 3 maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken. Concreet diende de referentiepersoon op 18/07/2024 een verzoek in tot internationale bescherming, waarbij hij stelde geboren te zijn op 05/02/2007. Hij werd kort na de toekenning van dit statuut meerderjarig: hij verkreeg het statuut van subsidiaire bescherming op 18/12/2024 en was op dat moment 17 jaar 10 maanden en 13 dagen oud.

Overwegende dat de visumaanvraag van betrokkene niet binnen de 3 maanden na het verkrijgen van de status werd ingediend, zijnde 18/12/2024 + 3 maanden wat uitkomt op uiterlijk 18/03/2025. Immers, de visumaanvraag werd ingediend op 03/04/2025, hetgeen duidelijk meer dan 3 maanden betreft. In het administratief dossier zit geen enkel concreet bewijs dat de laattijdige indiening kan verantwoorden. Het komt de aanvrager toe om de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent in te lichten en alle nodige bewijzen voor te leggen. Nergens wordt overmacht ingeroepen noch aannemelijk gemaakt. Overwegende dat er enige motivatie ontbreekt inzake de laattijdige indiening voorzien door de wet, en bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, concluderen wij dat betrokkene niet voldoet aan artikel 10, §1, al. 1, 7° van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]"

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 10, §1, derde alinea Vw, het redelijkheids-, zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel".

Hij betoogt als volgt:

"De thans bestreden beslissing stelt dat de visumaanvraag werd ingediend meer dan drie maanden na toekenning van internationale bescherming aan verzoekers niet-begeleide minderjarige zoon in België.

Verzoeker zoon is geboren op 5 februari 2007. Op 18 december 2024 werd hem internationale bescherming toegekend in België, toen die dus nog minderjarig was. Kortelings na de toekenning van dit statuut werd verzoekers zoon 18 jaar, m.n. op 5 februari 2025.

Het Europees Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat een niet-begeleide minderjarige en diens gezin die hem wenst te vervoegen, minstens drie maanden de tijd moet worden gegund teneinde een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen. Het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018 (C-550/16) bevestigt dat een alleenstaande minderjarige die tijdens de asielprocedure meerderjarig wordt, zijn recht op gezinshereniging behoudt, op voorwaarde dat hij minderjarig was bij de asielaanvraag. Het Hof benadrukt dat de betrokkene niet mag worden benadeeld door de duur van de procedure, aangezien hij daarop geen enkele invloed heeft. Het verlies van rechten door het verstrijken van tijd zou indruisen tegen het doel en het nuttig effect van de Gezinsherenigingsrichtlijn. In dat licht is een eventuele laattijdigheid bij het indienen van de aanvraag gezinshereniging verschoonbaar, wanneer zij het gevolg is van procedurele vertragingen of onduidelijkheid over de rechtspositie. Het Hof koppelt dit expliciet aan het belang van het kind, zoals beschermd door artikel 24 van het Handvest en het IV behavioral Rights of the Child. Een strikte toepassing van leeftijdscriteria zou deze bescherming illusoir maken. De rechtspraak verplicht lidstaten daarom tot een redelijke en kindgerichte benadering, waarbij proceduredtijd niet tegen de betrokkene mag worden gebruikt.

Het Hof oordeelt dat 3 maanden een redelijke termijn is waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moet ingediend worden, zoals ook voorzien in artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Die termijn begint te lopen vanaf de toekenning van de internationale bescherming, niet vanaf de asielaanvraag.

Het Hof aanvaardt deze termijn als objectieve referentie, maar benadrukt tegelijk dat zij niet mechanisch mag worden toegepast. Het Hof koppelt de termijn expliciet aan verschoonbaarheid: vertragingen die voortvloeien uit de asielprocedure, informatiegebrek of administratieve omstandigheden mogen niet in het nadeel van de betrokkene werken.

Een en ander werd omgezet naar Belgisch recht, m.n. artikel 10 §1, derde alinea Vw.:

Indien het kind de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na de procedure tot bekomen van de vluchtelingenstatus of de procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

In casu loopt de redelijke termijn ten laatste af op 18 maart 2025. Hoewel de visumaanvraag uiteindelijk pas kon worden ingediend op 3 april 2025, bestaan er verschoonbare redenen, waarvan verwerende partij op de hoogte was, minstens op de hoogte diende te zijn.

Verzoeker heeft sedert de toekenning van internationale bescherming onverwijld alles in het werk gesteld teneinde een visumaanvraag voor zichzelf en zijn 2 zonen in te dienen. De 2 visumaanvragen van de zonen zijn thans nog steeds in behandeling.

Reeds op 20 februari 2025 heeft verzoeker contact opgenomen met TLS – d.i. de partner van de Belgische ambassade via dewelke visumaanvragen worden ingediend - en werd reeds een visumaanvraag geregistreerd (stuk 2). Deze moest echter nog geformaliseerd worden middels de handtekening (ter plaatse) van verzoeker. Vervolgens bleek het bijzonder moeilijk om tijdig een afspraak te bekomen bij TLS. De vader heeft nog op 2 maart 2025 een mail verstuurd aan de Belgische ambassade om een afspraak te vragen uiterlijk midden maart, zodat de aanvraag zeker tijdig kon worden ingediend (stuk 3). De ambassade is vervolgens kennelijk tussengekomen bij TLS, die verzoeker uiteindelijk pas op 3 april 2025 een afspraak gaf, ondanks zijn uitdrukkelijk verzoek een eerdere afspraak te verkrijgen (stuk 4 en 5).

Uit dit alles is gebleken dat de opgelopen vertraging niet te wijten was aan het gedrag van verzoeker, maar eerder aan de praktische moeilijkheden een afspraak te bekomen ten gepasten tijde bij TLS/de Belgische ambassade.

Verzoeker mocht ervan uitgaan dat dit e-mailverkeer ook verwerende partij zou bereiken.

Dit lijkt niet het geval; minstens is het niet duidelijk of dit effectief gebeurde.

In de bestreden beslissing is geen spoor terug te vinden van enige motivering omtrent dit e-mailverkeer, waaruit nochtans de vaste wil van verzoeker blijkt zijn visumaanvraag tijdig, m.n. voorafgaand aan midden maart 2025, in te dienen.

Verzoekende partij trachtte nog kostenbesparend op te treden door verwerende partij op 14 januari 2026 een verzoek tot herziening te sturen. Hierop kwam echter geen reactie binnen de termijn om nog nuttig een beroep in te dienen.

Het middel is ernstig.”

3.2. Zoals uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing, wordt de visumaanvraag in casu “onderzocht overeenkomstig artikel 10, [...] zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.” Artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet luidde op dat moment als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.”

3.3. Verzoekers voorgehouden zoon, de referentiepersoon, diende op 18 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in en kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 18 december 2024. De referentiepersoon werd op 5 februari 2025 meerderjarig, dus kort na het verwerven van de internationale beschermingsstatus. De aanvraag tot gezinshereniging moest overeenkomstig het hierboven geciteerde artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet in beginsel worden ingediend binnen de drie maanden na de beslissing tot het verlenen van de internationale beschermingsstatus. Verzoeker had dus tijd tot 18 maart 2025 om een visumaanvraag in te dienen. De visumaanvraag werd in casu op 3 april 2025 ingediend, wat te laat is. Dit alles kan worden gelezen in de bestreden beslissing en verzoeker betwist dit niet.

3.4. Wat in casu wél ter discussie staat, is de vraag of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over “*bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken*”.

3.5. Artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet in de versie zoals hierboven geciteerd, werd ingevoegd bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) (hierna: wet van 10 maart 2024). In de voorbereidende werken kan onder meer worden gelezen:

“De Belgische wetgever voorziet bijkomend nog de waarborg dat de minister of diens gemachtigde bij de beoordeling van de termijn van drie maanden rekening houdt met bijzondere omstandigheden dewelke een laat tijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken. Het gaat om omstandigheden die buiten de wil van de aanvrager liggen. Bij wijze van voorbeeld kan gedacht worden aan het tijdelijk sluiten van een ambassade of het tijdelijk sluiten van een grens, waardoor de indiening van de aanvraag vertraging kan oplopen. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de individuele omstandigheden van elk dossier.” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, *Parl.St.* Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 14-15).

3.6. In de bestreden beslissing kan de volgende precisering worden gelezen: *“In het administratief dossier zit geen enkel concreet bewijs dat de laattijdige indiening kan verantwoorden. Het komt de aanvrager toe om de*

Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent in te lichten en alle nodige bewijzen voor te leggen. Nergens wordt overmacht ingeroepen noch aannemelijk gemaakt. Overwegende dat er enige motivatie ontbreekt inzake de laattijdige indiening voorzien door de wet, en bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, concluderen wij dat betrokkene niet voldoet aan artikel 10, §1, al. 1, 7° van de vreemdelingenwet.” Op grond hiervan wordt de toekenning van een visum gezinshereniging geweigerd.

3.7 Verzoeker is van oordeel dat er wel degelijk verschoonbare redenen zijn, dat verweerder daarvan op de hoogte was of minstens diende te zijn en dat door hiermee geen rekening te houden, verweerder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.8. Het betreft concreet de moeilijkheden die verzoeker ondervond met TLS, *“de partner van de Belgische ambassade via dewelke visumaanvragen worden ingediend”*, om een afspraak vast te leggen. Verzoeker kreeg van TLS te laat een afspraak vast om zijn handtekening ter plekke te zetten onder een op 20 februari 2025 elektronisch geregistreerde visumaanvraag, ook al had hij gewezen op het belang van het tijdig indienen van de aanvraag gezinshereniging, zo stelt hij. Ten bewijze hiervan is er e-mailverkeer, zo brengt verzoeker aan, maar uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder daarmee rekening heeft gehouden of hierover heeft gemotiveerd. Verzoeker voegt het betrokken e-mailverkeer bij zijn verzoekschrift als de stukken 3, 4 en 5.

3.9. Uit deze stukken gevoegd bij het verzoekschrift kan het volgende afgeleid worden:

- verzoeker liet via een mail van 2 maart 2025 aan TLS Caïro weten dat er geen enkele datum beschikbaar is voor het eind van het jaar 2025 om met TLS een afspraak te maken om de elektronisch geregistreerde visumaanvraag te ondertekenen; hij wijst op de periode van drie maanden waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moet worden ingediend en vraagt concreet een afspraak voor midden maart 2025; hij wordt behandeld voor kanker in Caïro, zo stelt hij, en heeft ongeveer 2 weken nodig om de behandeling te beëindigen en zijn zonen naar Egypte te laten overbrengen; ook zij wilden via een visumaanvraag hun broer in België vervoegen;

- de volgende dag, op 3 maart 2025, laat TLS weten dat ze werden gecontacteerd door de Belgische ambassade in Caïro om verzoeker bij te staan in het boeken van een afspraak bij TLS;

- uiteindelijk ontvangt verzoeker een afspraak bij TLS voor 3 april 2025.

3.10. De bij het verzoekschrift gevoegde mails bevinden zich in het administratief dossier. Ze werden echter pas ter kennis gebracht van verweerder door verzoeker nadat de bestreden beslissing getroffen werd, in het kader van een verzoek tot herziening van de bestreden beslissing. Verweerder kan bijgevolg niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd of hierdoor kennelijk onredelijk te hebben gehandeld.

3.11. Subsidiair, zelfs als de Raad zou meestappen in de redenering van verzoeker dat verweerder kennis had moeten hebben van het betrokken mailverkeer, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers kan de Raad hieruit alleen maar afleiden dat TLS amper één dag nadat verzoeker zijn mail had verstuurd dat hij sneller, tegen 15 maart 2025 en niet pas op het einde van het jaar, een afspraak bij TLS wilde vastleggen om de geregistreerde visumaanvraag te ondertekenen, al reageert met een mail om hem op verzoek van de Belgische ambassade in Caïro bij te staan in het boeken van een afspraak. Daarna verkrijgt verzoeker daadwerkelijk een afspraak op 3 april 2025. Uit de voorliggende stukken kan niet worden afgeleid dat het aan TLS ligt dat verzoeker slechts een afspraak met hun diensten op 3 april 2025 krijgt. Meer bepaald ligt geen e-mailverkeer voor waaruit blijkt dat verzoeker niet tevreden was met de afspraak op 3 april 2025. Immers had hij in zijn mailverkeer van 2 maart 2025 aan TLS laten weten dat hij een afspraak wenste midden maart 2025 en had hij de reden hiervoor uitgelegd. Er kan daarom redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker als hij een afspraak krijgt voor 3 april 2025, hij zou hebben aangedrongen op een afspraak midden maart 2025, te meer uit de mail van TLS van 2 maart 2025 blijkt dat de Belgische ambassade bij TLS had aangedrongen om verzoeker bij te staan in het maken van een afspraak bij TLS. Uit geen enkel stuk blijkt waarom verzoeker ondanks de tussenkomst van de Belgische ambassade en de mail van TLS van 3 maart 2025, geen eerdere afspraak dan 3 april 2025 heeft kunnen verkrijgen. Meer bepaald blijkt niet waarom verzoeker geen afspraak kon krijgen bij TLS rond 15 maart 2025. Er liggen ook geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoekers kankerbehandeling in Caïro langer duurde dan verwacht of dat zijn zonen later dan verwacht in Egypte toekwamen. Kortom, verzoeker kan de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet laten zeggen dat de fout bij TLS ligt dat hij pas op 3 april 2025 een afspraak krijgt om de geregistreerde visumaanvraag te ondertekenen. Verzoeker toont bijgevolg het belang niet aan bij zijn kritiek dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met of te motiveren over stukken die hij behoorde te kennen. Zij kunnen niet aantonen dat de laattijdige indiening van de visumaanvraag, objectief verschoonbaar

is, dat wil zeggen veroorzaakt is door omstandigheden die volledig buiten de wil en controle gelegen waren van verzoeker, met name de praktische moeilijkheden om te gepasten tijde een afspraak te krijgen bij TLS.

3.12. De zaak C-550/16 van het Hof van Justitie die verzoeker aanhaalt, kan geen soelaas bieden, vermits dit arrest enkel heeft gesteld dat artikel 2, aanhef en onder f), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als 'minderjarige' in de zin van die bepaling. Deze kwestie is niet relevant voor de betwisting die voorligt.

3.13. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat de zaak HvJ 7 november 2018, *K.B. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-380/17, ook geen soelaas kan brengen. Immers kan verzoeker hiermee niet aantonen dat er sprake is van objectief verschoonbare omstandigheden in zijn zaak.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA